Tác Giả: Tr□n Văn Giang (S□u t□m)
Thứ Hai, 02 Tháng 5 Năm 2011 05:07

Ông An b□c mình g□t v□:

“Đ□ xăng t□ng lít th□ n□y làm sao mà đi xa đ□□c. Bà đ□a thêm tôi năm đ□ng n□a, ch□ đ□ xăng ch□y t□ng đo□n m□t, ai mà ch□u n□i.”

Bà An ng□i nhìn ra phía tr□□c, m□t l□nh lùng b□o:
“Ch□y h□t thì đ□ thêm, đ□ làm chi cho nhi□u, không ch□ng nó bay h□i đi, phí ph□m.”

Ông An b□c l□m, nh□ng không l□ gây g□ làm cho ngày m□t vui. M□i đ□ xăng xong, mà cái kim ch□ m□c xăng xu□i l□ ch□ xu□ng h□□ng tám gi□, g□n v□t đ□ báo đ□ng. B□ hai chi□c xe ém hai đ□u, ông ch□a ti□n ra, thì bà An đã nói:
“Anh ch□ chi n□a mà ch□a cho xe ra? Kho□ng cách r□ng th□ mà không ra xe đ□□c sao? Tôi th□y m□y ng□□i khác làm cái vèo là xong. Anh lái xe d□ nh□ h□ch.”

Ông An thôi b□c mình vì nh□ng l□i chê bai c□a v□, vì nghe quá th□□ng. Ông ch□m rãi gi□i thích:
“Lái xe c□n nh□t là c□n th□n đ□ tránh tai n□n, nóng n□y gây tai n□n phi□n ph□c và t□n kém l□m.”

Bà v□ chêm vào:
“Có gì thì b□o hi□m nó đ□n, vi□c gì ph□i lo.”

Khi ông đang lái xe trên đ□□ng, bà la l□i:
“Tôi b□o ch□y xe trên l□n bên ph□i, sao anh ra l□n ngoài hoài v□y?”

Ông An □m □:
“Tôi lái xe hay bà lái đây? Xe bên trong nó đ□u ch□t nh□ v□y, làm sao đ□ ch□ mà không lái ra ngoài. N□y, bà đ□ tôi lái, làm r□n, phân tâm d□ sinh ra tai n□n.”

Im l□ng đ□□c vài phút, bà An quay qua ch□ng h□i:
“Sao cái qu□t gió trong xe h□i n□y nó y□u, h□i mát không ra nhi□u. Ch□c anh đ□ ông th□ s□a xe k□ tr□□c làm h□ mà không b□t đ□n. Ch□ có m□t chi□c xe thôi mà không bi□t gi□ gìn cho t□t. R□i ph□i t□n thêm ti□n n□a đây.”

Ông An không thèm tr□ l□i câu h□ch h□i c□a v□, đ□a tay kéo c□n đi□u ch□nh h□i qu□t t□ v□ trí phá mù qua v□ trí h□i gió th□i vào lòng xe. H□i gió mát th□i vù vù, bà c□□i b□o:
“□, có th□ ch□, t□□ng đâu anh không lo gi□ gìn, đ□ chúng làm h□ mà không bi□t.”

Xe đang ch□y ngon tr□n, bà An la lên:
“Qu□o trái, qu□o trái vào ngõ tr□□c m□t.”

Ông An không k□p đ□i l□n, không k□p nhìn xe bên hông đ□ xem có an toàn hay không, cho nên ch□y th□ng và tìm cách quay lui. Bà An nói:
“Ch□a th□y ai lái xe d□ nh□ anh . Ph□n □ng ch□m ch□p nh□ ông c□ già. Th□ mà khi nào cũng khoe là lái gi□i, ch□a bao gi□ b□ tai n□n.”

B□ chê n□a, ông g□n gi□ng:
“Có gi□i thì lái đi. Lái cho ch□t s□m, cho què c□t, đi xe lăn s□m.”

Khi đèn xanh v□a b□t, ông ch□ các xe h□□ng khác d□ng h□n, cho an toàn, m□i quay đ□u ng□□c l□i, thì bà tru tréo lên:
“Đèn xanh r□i mà không đi. Anh ch□ ai À thì ra th□y con nh□ lái xe bên kia tr□ đ□p thì anh n□nh

đ□m, nh□□ng đ□□ng cho nó ch□ gì? Tôi bi□t mà, anh th□y đàn bà thì t□i m□t."

Ông An b□c trong lòng, ông đâu có bi□t ng□□i lái xe bên kia là đàn ông hay đàn bà, ch□ đ□ng nói th□y đ□□c đ□p x□u. B□i th□□ng b□ v□ gây g□ trong lúc lái xe, ông An đã t□p cho bà bi□t lái, đ□ bà hi□u thêm v□ lu□t l□, và khi c□n, bà có th□ đi m□t mình, không c□n nh□ v□ ai.

Nh□ng bà lái xe quá ch□m, nh□ ch□y chi□c xe h□. M□i l□n ông nh□c bà ch□y nhanh h□n, thì bà cáu b□n, la l□i r□ng bà th□y không c□n ch□y mau. Bà ch□y trong l□n xe c□a bà, ai mu□n mau thì qua l□n xe khác mà ch□y. Không vi□c gì mà than phi□n, không vi□c gì mà b□c b□i vô lý. Cho đ□n khi bà b□ c□nh sát ph□t vì t□i lái xe ch□m, c□n tr□ l□u thông. Bà cãi nhau v□i ông c□nh sát: "Lái xe ch□a quen thì ph□i ch□y ch□m ch□. Ngày tr□□c khi m□i t□p lái xe, ông cũng ph□i ch□y ch□m nh□ tôi, t□i sao l□i ph□t tôi?"

Ông c□nh sát l□ch s□ nói:
"N□u ch□a lái xe quen, thì t□p cho quen, r□i hãy ra đ□□ng. Làm c□n tr□ l□u thông thì ph□i b□ ph□t."

Bà không b□ng lòng, và nh□t đ□nh không ch□u n□p ph□t, vì b□ x□ ép. M□y l□n ông An đ□nh vi□t ngân phi□u tr□ ti□n ph□t, nh□ng bà c□n l□i và làm □n ào. Bà nói:
"Tôi không n□p ph□t, xem chúng nó làm gì tôi. □c hi□p ng□□i ta v□a thôi ch□?"

Ông An gi□i thích:
"Không n□p ti□n ph□t thì tòa án ra trát truy t□m, và khi tìm g□p, thì có th□ b□ còng tay, □ tù."

Bà s□ng s□:
"Làm gì mà còng tay, đây là x□ t□ do, đâu ph□i là x□ c□ng s□n, mà mu□n b□t tù ai cũng đ□□c sao?"

Bi□t không gi□i thích cho v□ đ□□c, ông An nh□ b□n bè gi□i thích, nh□ng bà An cũng nghe, c□□i ch□ không tin. Ông An ph□i d□u bà, mà ký ngân phi□u tr□ ti□n ph□t. Sau n□y, bà bi□t đ□□c, bà khóc lóc và nhi□c m□ng ông:
"Th□ ch□t nhát, th□ mà cũng t□ng ch□ huy, t□ng ra tr□n. Ch□c ngày x□a ra tr□n nghe súng n□ là

ch□y dài, b□ c□ quân sĩ."

Nghe v□y, ông An nóng m□t, ch□ th□ng vào bà mà nói:
"Bà im đi, v□a ph□i thôi. H□t ch□u n□i r□i, tôi cho m□y đ□m r□i ra sao thì ra."

Bà An s□, b□ đi và l□m b□m:
"Đ□ng d□ thói vũ phu, không đ□□c đâu. Kêu c□nh sát còng tay cho m□i t□n."

Ông An nóng gi□n mà nói, nh□ng nói xong thì ông th□y mình l□ l□i, và bi□t có nói d□u dàng thì bà cũng ch□ng nghe. Ông ch□ th□ dài.

Su□t th□i trai tr□, ông An mãi lo vi□c chinh chi□n, vào sinh ra t□, không có thì gi□ nghĩ đ□n vi□c l□p gia đình. T□t nghi□p tr□□ng sĩ quan chuyên nghi□p, gia nh□p binh ch□ng nh□y dù, ch□ huy m□t ti□u đoàn thi□n chi□n. N□i đâu chi□n s□ nóng b□ng, ch□t chóc, nguy hi□m, khó khăn, thì n□i đó ti□u đoàn c□a ông đ□□c v□n chuy□n đ□n tham chi□n. K□ lu□t là s□c m□nh quân đ□i, ông tin th□, và thi hành k□ lu□t nh□ m□t tín đi□u sùng bái. Nh□ đó mà quân sĩ d□□i quy□n b□t hao h□t, b□t ch□t chóc vì s□ sót, ch□nh mãng. Ông An vui v□, nh□ng khó tính, và khi nói chuy□n thì nh□ g□m g□, nh□ ra l□nh cho thu□c c□p thi hành ch□ th□.

Khi mi□n Nam thua tr□n s□p s□p đ□ thì ông đang n□m d□□ng th□□ng t□i b□nh vi□n. Ch□a bình ph□c, nh□ng ông cũng xin ra ti□n tuy□n chi□n đ□u. R□i may m□n, ông ch□y thoát đ□□c ra bi□n sau khi T□ng Th□ng tân nh□m c□a mi□n Nam tuyên b□ đ□u hàng.

Ông đ□n M□, ngoài n□i bu□n tha h□□ng, ông còn □m □c vì cu□c chi□n th□t b□i nh□ m□t trò ch□i ngu xu□n l□ lùng. Không đánh mà b□ ch□y tán lo□n r□i tan hàng, thua tr□n. Nhi□u đêm, ông không ng□ đ□□c, ng□i bên th□m hút thu□c lá trong s□□ng l□nh cho đ□n khi tr□i sáng, thay áo qu□n đi làm luôn. □ s□, ông làm vi□c chăm ch□, gi□i, năng su□t cao, và s□n ph□m có ch□t l□□ng.

Nh□ng ông ch□ thì thích ông l□m, vì làm ra ti□n cho h□, nh□ng nh□ng ng□□i ch□ huy tr□c ti□p thì ghét ông cay đ□ng, vì ông s□n sàng gây g□ n□u th□y b□ ép, s□n sàng thôi vi□c n□u không b□ng lòng cách đ□i x□. Nhi□u ng□□i bà con, b□n bè khuyên ông nên l□p gia đình, cho đ□i s□ng tha h□□ng b□t cô đ□n bu□n t□, và có ni□m an □i trong cu□c đ□i. Ng□□i anh r□ nói đùa:

“Có gia đình, thì không còn thì gi□ nghĩ đ□n chuy□n đ□i s□, ch□ lo đ□i phó v□i bà v□ thôi cũng đã h□t thì gi□, h□t tâm trí, thì gi□ đâu mà nghĩ đ□n n□i đau th□t tr□n ch□y dài. Có gia đình là yên □n h□t. Chuy□n đã qua r□i, không l□t tr□ l□i đ□□c, thì quên đi mà s□ng.”

Nhi□u ng□□i gi□i thi□u các cô gái c□a bà con, b□n bè cho ông. Ông không ch□n nhan s□c, ông không ch□n gi□ dang, cũng không ch□n ng□□i ăn nói khôn ngoan khéo léo. Ông ch□n m□t cô hi□n lành, vui v□. Cô n□y khi nào cũng nh□m m□t c□□i và tin c□ nh□ng đi□u ngây ngô.

Ông An lý lu□n r□ng, ng□□i ngu m□t chút thì d□ dàng có h□nh phúc, d□ hòa thu□n và ít lý s□. V□ khôn quá, thì ch□ t□ cho v□ ch□ng tranh đua, cãi nhau su□t ngày, kh□u chi□n d□ng dai, ch□ng đ□□c gì.

Theo kinh nghi□m ông bi□t qua gia đình b□n bè, thì có r□t nhi□u bà tìm cách l□n l□□t ch□ng, nay l□n m□t chút, mai l□n thêm chút n□a, và l□n mãi, l□n mãi cho đ□n khi ông ch□ng m□m nh□ con bún thiu, nh□ t□m m□n rách, không còn s□c đ□i kháng. Bà v□ c□ th□ mà ch□ huy, mà gay g□t sai b□o, mà quy□t đ□nh nhi□u đi□u phi lý, không c□n ý ki□n ai.

Khi đó, ch□ng không còn chút quy□n hành nh□ nhoi nào trong cái gia đình “chuyên chính” □y c□. Nh□ng ng□□i ch□ng y□u đu□i □ th□ h□ phong n□y, th□□ng đ□□c bên nhà v□ khen là hi□n lành, d□ th□□ng, và con gái h□ t□t ph□□c, l□y đ□□c ch□ng hi□n khô.

Nh□ng bên gia đình c□a chính các ông, thì ông b□ chê bai là s□ v□, b□c nh□□c, hèn nhát, đ□i v□ lên đ□u, không đáng làm đàn ông. Cùng m□t ng□□i, mà m□i bên đánh giá m□i cách, hoàn toàn khác bi□t. V□i suy t□ và kinh nghi□m trong cu□c s□ng, ông An ch□n cho ông m□t ng□□i b□n đ□□ng ‘ h□i quê m□t chút, hi□n lành và h□i d□i m□t chút ’, thì s□ h□p v□i cái tính quen ch□ huy c□a ông. Nh□ng ông l□m.

M□i năm sau khi làm t□ khai thu□ xong, là ông An ph□i năn n□, thuy□t ph□c ráo ri□t đ□ bà ký vào mà g□i đi. Có l□n bà không ch□u ký, ông ph□i làm đ□n xin gia h□n. Bà th□□ng lên gi□ng h□ch h□i:
“M□c n□y là m□c gì? □ đâu ra? Có gi□y t□ gì ch□ng minh không?”

Ông ph□i d□ b□n h□□ng d□n khai thu□, tìm, và ch□ cho bà cái con s□ bà mu□n bi□t □ đâu ra. Th□ nh□ng có khi bà cũng cho r□ng, ông không hi□u h□t ý nghĩa c□a đo□n h□□ng d□n n□y. Ông ch□u thua. Bà th□□ng đ□a lý do:
“M□i ng□□i đ□u l□y l□i ti□n thu□ r□t nhi□u, mà t□i sao mình không l□y v□ đ□□c. Anh không bi□t khai thu□. Khai thu□ d□. Anh khai làm sao l□y đ□□c nhi□u ti□n thu□ v□, thì tôi m□i ký.”

Bà xem chuy□n ký vào t□ khai thu□ là m□t ân hu□ dành cho ông. Ông An c□ g□ng gi□i thích, nh□ng bà không ch□u hi□u, và c□ tình không hi□u. Ông ch□ ôm đ□u mà than:
“Ngu quá tr□i □i. Sao mà ngu đ□n th□ đ□□c?”

Nghe th□, bà An ch□m lên gây g□ □n ào nh□ v□ ch□ng s□p đ□n h□i li d□, xa nhau. M□t l□n, bà nghe theo l□i b□n, b□o ông ch□ qua thành ph□ lân c□n nh□ khai thu□, trong bu□i chi□u ngày cu□i cùng c□a h□n n□p thu□, ông ch□ bà đ□n c□ s□ khai thu□, ng□i x□p hàng ch□, có c□ ch□c ng□□i, ch□ cho đ□n khuya. Ông khai thu□ đ□c s□ t□ nháp c□a ông An r□i nói:
“Khai đ□□c nh□ th□ n□y thì c□n chi ph□i nh□ đ□n tôi? Tôi đâu có làm chi h□n đ□□c cho ông đâu.”

Ông An nói:
“Nh□ ông nói cho bà xã tôi rõ.”

Bà An nói l□n:
“Ông nhà tôi không bi□t khai thu□, ng□□i ta ai cũng l□y thu□ v□ nhi□u, còn chúng tôi có năm ph□i đóng thêm, th□ thì không t□c sao đ□□c.”

T□ đó, ông An tìm ra ph□□ng sách tránh r□c r□i, là không t□ khai thu□ n□a, d□n v□ đ□n các n□i d□ch v□ khai thu□, t□n m□y ch□c đ□ng, mà đ□□c yên □n. Th□ mà cũng có khi bà Hoa không ch□u, bà tìm đ□n n□i khác n□a, nh□ khai l□i, xem có l□i thêm đ□□c chút nào không, khi t□n thêm ti□n, bà l□i cáu b□n và g□t g□ng ông:
“Ch□ t□i anh d□, không bi□t khai thu□ đúng cách nên ph□i t□n ti□n. Ng□□i ta ai cũng l□y v□ kh□i ti□n thu□, trong lúc mình l□i ph□i tr□ thêm.”

M□i khi xe h□ hay trong nhà đi□n n□□c có v□n đ□, là ông An kh□ tâm l□m. D□ng c□ nh□ búa, k□m, khóa m□ đinh □c không có. Bà không ch□u đ□ cho ông mua. Nh□ng lúc n□y, ông ph□i dùng dao, dùng kéo đ□ c□y, đ□ v□n mà s□a ch□a, v□a khó khăn v□a không làm đ□□c. Ông ch□ gi□n và than m□t mình:

“Ngu quá, ngu quá.”

Bà l□y lý do là đi□n n□□c và xe không ph□i h□ h□ng th□□ng xuyên, và nh□ng th□ d□ng c□ đó không c□n thi□t đ□ phí ti□n mua. M□t l□n ông lén mua m□t h□p d□ng c□, g□m m□t ít đ□ t□i thi□u, bà bi□t đ□□c, bèn khóc lóc, gây g□, nh□n ăn, và bu□c ông ph□i đem tr□ l□i.

Thái đ□ bà khăng khăng làm ông ph□i nh□□ng b□ cho yên nhà yên c□a. Ông cũng bu□n, vì không có d□ng c□, không t□ s□a ch□a đ□□c nh□ng h□ h□ng l□t v□t trong nhà. Và dù thu□ nh□ h□c trung h□c k□ thu□t, ông cũng d□n dà tr□ nên kém c□i, v□ng v□, ít hi□u bi□t v□ b□nh xe, s□a ch□a đi□n n□□c thông th□□ng.

Ông anh bà An bi□t em mình d□i mà không khuyên b□o đ□□c, mua t□ng cho ông An m□t h□p đ□ ngh□ trong mùa giáng sinh, g□m các lo□i khóa m□ đinh □c, k□m, búa. Ông An m□ng nh□ b□t đ□□c thùng vàng. Nh□ng khi ông An s□a ch□a h□ h□ng l□t v□t trong nhà, thì bà đ□ng bên c□nh xem, và b□o ông ph□i làm th□ n□y, ph□i làm th□ kia. V□n □c chi□u n□y, dùng cây k□m kia. Dù bà không bi□t, không hi□u, nh□ng cũng ch□ ch□ h□□ng d□n và ra l□nh. Khi ông không làm theo l□i bà , thì bà b□o r□ng:
“Anh hay ch□ng đ□i, hay làm ng□□c l□i nh□ng ý ki□n c□a tôi.”

Đôi khi b□c quá ông g□t:
hông bi□t thì đ□ tôi làm. Không bi□t mà c□ □a làm th□y ng□□i khác, □a d□y đi□u tào lao. M□□i chuy□n không làm theo l□i bà m□t chuy□n là ch□ng l□i bà. Ch□ng bà thì tôi đ□□c cái kh□ gì? Bà bi□t làm thì x□n tay vào làm đi.”

Ngay c□ r□a chén bát, bà cũng đ□ng bên c□nh đ□ ch□ huy, ph□i r□a cái n□y tr□□c cái kia sau, ph□i v□n n□□c nóng, n□□c l□nh . Ông b□c l□m, hai môi b□m l□i, m□t c□ g□m g□m nh□ s□p đánh đ□m v□i ai.

Nh□ng khi v□ ch□ng vui v□, ông k□ chuy□n vui cho bà nghe, có khi bà hi□u l□m ông ám ch□ bà. Th□ là khóc lóc, cãi v□, và phun ra nhi□u câu h□n láo khó nghe. Nh□ng khi g□p khó khăn phi□n toái c□a ông □ s□, ông cũng không h□ dám k□ l□, tâm s□ cùng bà d□ chia s□t, đ□ bàn cãi. Nói cho bà bi□t, thì ch□ có b□ x□ v□ n□ng l□i, b□ cho là d□i, kém, ngu.

Nhi□u lúc ông gi□n cành hông, đ□p tay vào t□□ng r□m r□m. Ông có kh□u súng mua t□ khi ch□a l□p gia đình, ông tháo ra, và đem quăng xu□ng h□ sâu. Ông s□ có ngày không k□m đ□□c c□n gi□n mà b□n □u.

M□i l□n bà xem đ□□c qu□ng cáo trên truy□n hình ho□c trên báo, th□y hàng bán r□ là bà yêu c□u ông ch□ đi mua. Ch□ vì l□i đ□□c m□t đ□ng b□c cho m□y cu□n gi□y đi c□u, mà ph□i lái xe xa c□ ti□ng đ□ng h□, t□n h□t c□ ch□c b□c ti□n xăng, ch□a k□ hao mòn xe, ch□a k□ m□t luôn c□ n□a ngày công, nh□ng bà cũng quy□t đi cho đ□□c, và h□n h□ vì ti□t ki□m đ□□c m□t vài đ□ng. Ông c□ g□ng gi□i thích cho bà nghe, mà bà không ch□u hi□u, và không mu□n hi□u. Ri□t r□i ông không c□n gi□i thích n□a, c□ phí th□i gian, phí ti□n b□c, nh□ng kh□i ph□i lý gi□i, trình bày khó khăn.

T□ ngày l□y v□, ông m□t d□n g□n h□t b□n bè. Bà cho r□ng đàn ông g□p nhau nói toàn chuy□n trên tr□i, d□□i đ□t, không b□ ích gì, không l□i l□c gì. Bà ngăn c□n ông g□p b□n bè, và b□n bè đ□n nhà ông, thì ch□ vài l□n thôi, th□y thái đ□ c□a bà, h□ không đ□n n□a.

Ông An cũng t□ an □i mình, h□nh phúc gia đình là □u tiên chính y□u, làm sao gi□ cho êm □m, ph□ng l□ng. Bà h□n ch□ t□i đa vi□c đi ăn đám c□□i. Bà th□□ng nói:
“T□i sao ph□i đi đám c□□i con b□n bè? Chúng nó có bi□t mình là ai đâu mà có bi□t đi n□a, thì vi□c gì mà ph□i t□n ti□n cho chúng. Chúng nó l□y ch□ng l□y v□ cho chúng nó, mình m□c m□ gì mà ph□i đi và cho ti□n m□ng.”

Ông nói v□i bà:
“Mai đây, con mình nó l□y v□ l□y ch□ng, thì ai mà đi đám c□□i đây?”

Bà b□o:
“Tôi không c□n ai c□. Con mình còn nh□, chuy□n □y còn xa v□i.”

Ông m□□n cho bà m□t s□ sách d□y v□ xã giao, cách s□ng □ đ□i, bà không đ□c mà nói:
“Nh□ng th□ n□y, ai không bi□t, mà ph□i vi□t sách cho t□n kém, m□t thì gi□.”

Nh□ng khi đi ăn ti□m, bà ti□c ti□n không ăn, và ch□ ăn m□t ph□n do ông s□t cho. Th□□ng ông kêu món gì, bà cũng b□o là đ□ng ăn món đó, vì d□, và bà ép ông ph□i ăn theo món bà đ□ ngh□.

Ông b□c mình h□i:
“Th□ nh□t, anh ăn món n□y hay em ăn, th□ hai là em đã ăn món n□y t□i đây ch□a mà cho là d□? Th□ ba t□i sao em b□t anh ph□i ăn món mà anh không □a thích?”

Bà gi□n nói:
“Anh ch□ thích kêu món đ□t ti□n mà ch□a bi□t là ngon hay d□. Anh th□□ng □a phung phí ti□n b□c.”

Khi mua b□o hi□m xe, thì bà nh□t đ□nh ch□n lo□i b□i th□□ng th□p nh□t, và khi xe có m□t v□t tr□y tr□a nh□, thì bà d□c ông kêu b□o hi□m yêu c□u b□i th□□ng. Ông gi□i thích là h□ h□ng d□□i m□c chi phí mình ph□i chi ra. Bà gi□n d□i nói:
“Th□ thì mua b□o hi□m làm chi. Tôi s□ kêu b□o hi□m, và anh s□ th□y h□ b□i th□□ng cho anh xem.”

Bà kêu đi□n tho□i báo cho công ty b□o hi□m, h□ gi□i thích, và bà nh□t đ□nh không ch□u hi□u, cho r□ng hãng b□o hi□m l□a g□t. Bà d□a s□ ki□n ra tòa, và bu□c ông An đi tìm hãng b□o hi□m khác, th□t thà h□n.

M□t l□n ông An đ□c báo, vi□t v□ nh□ng ng□□i trúng s□ đ□c đ□c, k□ cho bà nghe làm vui. Có câu chuy□n m□t ông làm □ Đ□i h□c Berkeley , trúng năm tri□u đ□ng, ông cho nhà tr□□ng m□t tri□u, mua cho bà v□ m□t món n□ trang 50 ngàn đ□ng. Năm năm sau, hai v□ ch□ng ly d□. Bà An ch□m lên mà x□a xói:
“Trúng 5 tri□u l□i cho tr□□ng đ□i h□c h□t m□t tri□u, mà ch□ cho v□ món n□ trang 50 ngàn thôi. Trúng là ph□i chia đôi ch□. Con ng□□i b□n ti□n nh□ th□, thì b□ đi là ph□i.”

R□i bà đi theo ông mà m□ng m□, c□n nh□n mãi. Ông b□ ra v□□n x□i m□y g□c cây cho kh□i b□c cái con ráy. Bà ch□y theo ra, và ti□p t□c than th□. Ông nhìn bà mà nói:
“Có ph□i anh trúng năm tri□u đâu mà em c□ hành h□ anh mãi th□. Anh mà trúng năm tri□u thì e em gi□ h□t, không bi□t anh có gi□ l□i đ□□c năm trăm đ□ thù ti□p b□n bè không. Em có mu□n than vãn, c□n nh□n, thì nh□ ng□□i đ□a lên Berkeley mà c□ên nh□n ông kia. R□i ông ta kêu c□nh sát còng tay cho vì t□i m□ l□ vô c□.”

Bà An b□ng quay l□i h□i:
“K□ n□y anh có mua m□t vé s□ ph□i không? Đâu r□i? Đ□a cho tôi xem.”

Ông An b□o là đ□ trong ví, bà mu□n xem thì vào l□c qu□n ông mà xem. Bà n□ng n□c đòi ông ph□i đi l□y t□m gi□y s□ cho bà xem. Ông An nói là đang l□ tay làm đ□t, nó còn đó, không m□t đâu mà s□. Bà c□ n□ng n□c qu□y r□i, ông ph□i r□a tay, đi l□y t□m gi□y s□ giao cho bà. Xem t□ vé s□, bà khóc gào lên:
“Anh đ□nh n□u trúng thì lãnh l□y m□t mình, hay b□ tr□n m□ con tôi ph□i không? T□i sao m□t sau t□m vé s□ không ghi tên anh và tên tôi. Tôi bi□t mà, đàn ông b□i b□c l□m. Giàu đ□i v□ sang đ□i b□n. Âm m□u c□a anh không d□u đ□□c tôi đâu.”

R□i bà khóc lóc, k□ l□, gán cho ông nh□ng l□i khó nghe. Ông đ□n g□n bà b□o:
“Đâu, em đ□a t□m vé s□ đây, anh ghi tên vào.”

Ông l□y t□m gi□y s□ trên tay bà, xé v□n, ném vào g□c cây. Bà thét lên:
“Anh không có quy□n xé đi. Ti□n n□y là ti□n chung, anh không có quy□n gì c□.”

Bây gi□ thì đã mu□n, ông An m□i hi□u r□ng, v□ hi□n và v□ d□i hoàn toàn khác nhau. Ng□□i hi□n không ch□c đã d□i, ng□□i ta có th□ vô cùng khôn ngoan hi□u bi□t, nh□ng hi□n lành. Còn ng□□i d□i th□□ng b□ xét đoán l□m là ng□□i hi□n. D□i, và thi□u hi□u bi□t, c□ng l□i thành m□t lo□i ng□□i khó thông c□m, khó hòa đ□ng cùng nhân qu□n xã h□i.

Quá tr□ r□i, ông An đành ch□u thua t□t c□, đ□ gi□ cho cái h□nh phúc gia đình mong manh n□y. Đ□ cho các con kh□i ph□i kh□. M□c gia đình, bà con b□n bè chê trách ông không bi□t cách c□ x□ v□i v□. H□ không dám dùng ch□ “d□y v□”, s□ các bà nghe đ□□c, n□i máu tam bành lên thì lôi thôi l□n. M□t ng□□i b□n trêu ông An s□a câu nói “D□y con t□ thu□ còn th□, d□y v□ t□ thu□ b□ v□ m□i v□” thành câu “L□y con thu□ còn th□, l□y v□ t□ thu□ b□ v□ m□i v□.”

Ông An ráng gi□ sao cho gia đình càng ít sóng gió càng t□t. Ông không có hy v□ng chuy□n hóa đ□□c bà, ch□u thua, và t□ quy l□i cho mình, đã xét đoán sai. Bây gi□ thì ch□ c□ g□ng làm sao cho gia đình yên □n, cho con cái yên tâm s□ng trong h□nh phúc ít oi đó. Ông th□□ng nói v□i nh□ng đ□a cháu nh□ s□p l□p gia đình:
“Đ□ng vì m□t khuôn m□t đ□p mà l□y nh□m bà v□ ngu. Kh□n đ□n và b□t h□nh nh□ xu□ng th□u đ□a ng□c v□y.”

Tác Giả: Tr□n Văn Giang (S□u t□m)
Thứ Hai, 02 Tháng 5 Năm 2011 05:07

Khuy□t danh

Tr□n Văn Giang (S□u t□m)